

FRANCESC MIRALLES

Tu
ets la
nit

TU ETS LA NIT

Una novel·la de Francesc Miralles

Fanbooks

© 2017, Francesc Miralles i Contijoch
© d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
Il·lustració de coberta: Ricard López Iglesias

www.fanbooks.cat

Primera edició: juny del 2017

Fotocomposició: Infillibres
ISBN: 978-84-16716-45-6
Dipòsit legal: B 10.358-2017
Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

ÍNDIX

Pròleg: Blanc enlluernador 9

PRIMERA PART

LES CATACUMBES DE L'AMOR 13

SEGONA PART

L'INSTITUT DE LA NIT 85

TERCERA PART

LA GÀBIA DE LA FOSCOR 155

Epíleg 231

Agraïments. 235

CERCLES DE TEMPS

NO SÉ QUANT DE TEMPS VAIG PASSAR DORMINT, però em vaig despertar molts cops, nerviós i delirant. Com si un guionista cruel dirigís l'oficina del son, l'episodi que repetia un cop rere altre, fragment per fragment, pertanyia a l'equador de la meva relació amb l'Astrid.

Entre la primera cita i el comiat al parc del Laberint, ens havíem trobat una altra vegada en aquell mateix lloc a principis de febrer. Ja era de nit quan havíem lliscat com ombres pels camins de xiprers fins a la part més abandonada del recinte.

Malgrat la foscor, faltaven dues hores encara perquè tanquessin les portes.

On acabaven els senders, entre columnes i arcades neoclàssiques, vam descobrir un racó de bosc protegit de les mirades dels escassos passejants rere una tanca d'arbres.

Allà fariem l'amor per primer cop.

Tot i el fred, en aquell racó cobert de fulles no bufava el vent, així que ens vam arrencar la roba després d'un llarg petó. El meu abric sobre l'herba molla ens va servir de llit.

No hauria calgut despullar-nos del tot per allò que el nostre cos ens demanava, però l'Astrid es va treure totes les peces de roba, que van quedar disperses al nostre vol-

tant com una estranya constel·lació. L'Astrid només va quedar vestida amb el collaret vermell, que definia amb elegància un coll blanc com el marbre.

Després, ella s'havia aixecat lentament, com si fos immune a la gelor del febrer. Sense gens de pressa, havia recollit la roba mentre el seu petit nas semblava olorar la presència de bestioles a l'aguait.

La seva silueta es movia, harmoniosa i gràcil, entre els arbres que ens envoltaven.

Ella pertanyia a la nit.

—Sembles una fada del bosc —li havia dit jo mentre em vestia a corre-cuita.

—Ho sóc —va contestar.

Després d'intentar sortir del llit un parell de cops, vaig apagar l'aire condicionat. Tot seguit, vaig aixecar la persiana.

Ja era de nit.

Sorpès, vaig mirar el mòbil. Havia dormit gairebé vuit hores.

En el moment d'encendre el llum de l'escriptori, el blanc dels apunts em va enlluernar. Amb el cap a punt d'esclatar, em sentia incapaç de seure per memoritzar dades, personatges i esdeveniments de la Revolució Industrial, per molt que no tingués res millor a fer.

Em vaig ficar sota la dutxa esperant que l'aigua tèbia em reactivés el cervell. Amb els ulls tancats, vaig dur-me la mà al membre per oferir un darrer homenatge a l'Astrid, a qui m'hauria d'esforçar a oblidar.

En algun lloc havia llegit que, des d'un punt de vista bioquímic, calen noranta dies d'allunyament per superar una síndrome d'abstinència provocada per una addicció. I nosaltres estàvem enganxats l'un a l'altre. D'altra manera, no s'entenia que haguéssim aguantat un any junts entre tantes tempestes.

Un cop fora de la dutxa, vaig donar un altre cop d'ull al mòbil.

Era ja mitjanit i no hi havia cap notícia de l'Astrid, tot i que abans d'aquella migdiada mortal jo li havia enviat un whatsapp disculpant-me. Ni tan sols l'havia llegit. Cada cop quedava més reforçada la meua teoria: feia hores que m'havia esborrat dels seus contactes i de la seva vida.

Desolat, em vaig posar uns texans i una samarreta negra. Després em vaig estirar al llit a fullejar una novel·la que m'havia deixat en Francis, el meu terapeuta. Només havia fet tres sessions amb ell, durant una de les meves fases de depressió, però entre nosaltres havia sorgit una mena d'amistat. O, com a mínim, això pensava.

Mentre mirava la portada del *Tròpic de Càncer*, on es veia una poma verda sobre un fons ambre, em vaig preguntar si el Cafè Perifèria obriria aquell diumenge d'agost a la nit. L'amo era un amic d'en Francis, i ell mateix acostumava a servir les copes i a tocar el piano del local.

Anar allà li devia servir per oblidar-se dels *losers* com jo que passaven per la seva consulta. O potser simplement li agradava tocar amb una mica de públic.

Ja havien passat dos mesos des de la darrera sessió, quan m'havia regalat aquella novel·la com a part de la teràpia, amb aquesta explicació:

—Crec que t'agradarà. Més que una novel·la, és una biografia dels seus primers dies a París, quan dormia cada nit sota un pont diferent.

Vaig començar a llegir:

Visc a la Villa Borghese. No hi ha gens de brutícia a cap lloc, ni una cadira mal posada. Aquí estem tots sols i estem morts.

Mentre em preguntava com aquell americà bohemí hauria passat de dormir pels carrerons de París a una vil·la

italiana, vaig seguir llegint l'arrencada confusa d'un home que semblava contradir-se:

No tinc diners, ni recursos, ni esperances. Soc l'home més feliç del món.

En diversos punts de la narració em perdia, com quan parlava d'en Boris, a qui en Henry Miller li havia de depilar les aixelles per acabar amb els polls. No obstant això, enmig d'aquell caos anaven sorgint frases fascinants:

El món que m'envolta s'està desintegrant, i deixa aquí i allà cercles de temps.

Desplomats al llit, em vaig preguntar què devia voler dir en Miller amb allò dels «cercles de temps». Devien ser els moments inesborrables que vivim? Aquells que se'ns queden adherits a la pell? Aquelles escenes que escapen de l'esombra de l'oblit?

La ment em va marxar un moment de la lectura per tornar a aquell jaç improvisat on l'Astrid i jo ens havíem lliurat, a la seva pell blanca i etèria de fada del bosc. Aquell cercle de temps va ser prou perquè una calor abrasadora tornés al meu cos.

Vaig engegar de nou l'aire condicionat.

Amb una nova ullada al mòbil, vaig descobrir que gairebé era la una. No hi havia cap missatge. Havia de sortir d'aquell bucle.

«Potser encara és obert», vaig dir-me, aixecant-me del llit.

Tot i que la lectura em capturava, de cop i volta em sentia sol i mort, com en Henry Miller a la seva vil·la. Encara era al primer dia de l'abstinència i en faltaven vuitanta-nou per netejar-me d'aquella droga d'ulls cobalt i cabells pèl-rojos.

Mentre em posava les Converse negres, vaig decidir que duria la novel·la al Cafè Perifèria.

Si en Francis no hi era, em posaria a llegir a la barra, com els solitaris dels quadres d'en Hopper. M'apassionava aquest pintor d'ànimes tristes. Tenia un llibre enorme amb les seves obres, i tres dels seus quadres, els meus preferits, decoraven les parets de la meua habitació.

Potser per això m'agradava imaginar-me a mi mateix a la barra del Perifèria llegint *Tròpic de Càncer*. Durant la meua primera nit de desintoxicació era el millor cercle de temps que em podia permetre.

PERIFÈRIA

ALS CARRERS, ON NO ES VEIA NI UNA ÀNIMA, ressonava un eco de crits procedent del pont de Vallcarca. Vaig accelerar el pas amb una inusual sensació de perill.

El rètol del Cafè Perifèria ja estava apagat, però la persiana metàl·lica mig abaixada indicava que encara hi quedava algú a dins, aquella matinada d'agost.

Amb un ràpid moviment m'hi vaig escolar com una salamandra. Allò era una cosa que només podien fer els més assidus. El local ja havia rebut una multa ben forta per servir begudes fora d'hores, i no permetien l'entrada de ningú mentre netejaven.

Un cop vaig saludar el rodanxó propietari, que eixugava gots rere la barra, el so esmorteït del piano em va indicar que en Francis era allà. Tocava amb sordina una escala melancòlica d'acords menors, esquitxada per algunes notes de la mà dreta que semblaven les primeres gotes de pluja que precedeixen la gran tempesta.

—Hola, Raimon... —em va saludar sense apartar la mirada del teclat.

Ell era l'única persona que m'anomenava pel meu nom complet; ni tan sols els meus pares ho feien.

Mentre esperava que acabés la peça, vaig observar amb atenció a qui havia estat el meu terapeuta. Movia les mans

amb passió per les tecles d'ivori desgastat. El cap, despen-
tinat sobre el suèter de ratlles, li conferia un aspecte entre
juvenil i decadent.

Tot i que devia apropar-se als cinquanta, era difícil
calcular-li l'edat. Tampoc no sabia res de la seva vida fora
del saló-biblioteca on rebia les consultes, però que fos al
Perifèria gairebé cada nit em feia pensar que havia quedat
sol al món, això si algun cop havia estat acompanyat.

Després d'acabar el tema amb un llarg arpegi, va respi-
rar fondo i em va mirar.

—Què fas aquí a aquestes hores? No pots dormir?

Anava a dir que m'acabava de llevar, però el sentit del
ridícul em va frenar.

—M'he quedat sol a la ciutat i tinc els horaris una mica
descontrolats —em vaig limitar a dir—. I tu? Què fots to-
cant el piano tan tard?

Dos cops a la porta metàl·lica van interrompre la nos-
tra conversa. En Sebas va treure el seu voluminós cos del
darrere de la barra per veure què hi passava. Després de
dialogar amb un grupet de gent que volia entrar, final-
ment va abaixar del tot la persiana.

Només al cap d'uns segons, van colpejar de nou el me-
tall, mentre suplicaven a la desesperada. El propietari es va
apropar a la persiana per oferir un dels seus arguments més
recurrents:

—Per fer un glop, abans heu de deixar tres mil euros
sobre la taula, que és la multa que em cauria si ens enxam-
pen. Si d'aquí a tres mesos no tenim cap notícia de la guàr-
dia urbana, podeu tornar a recollir-los.

Un guirigall de veus a l'altra banda va indicar que no
els havia convençut. Malgrat això, l'amo del Perifèria va
tornar a les seves tasques de neteja.

En Francis va agafar de sobre el piano una ampolla de
Punk Ipa, una cervesa amarga com el diable, i va fer un
llarg glop abans de preguntar-me:

—Com és que estàs sol? On són els teus pares?

—A l'Argentina. Han hagut d'anar a vendre una casa que acaben d'heretar, així que s'hi estaran tot el mes.

—S'avenen més del que em deies, doncs... —va dir en Francis, tot recolzant-se sobre l'esquena del piano, ja tancat.

—Hi van junts per assegurar-se que no s'enganyen entre ells. Només els uneix la desconfiança i l'odi.

Assegut a la penombra d'aquell local, de cop i volta em vaig adonar que la situació dels meus pares era massa semblant a la que jo havia viscut amb l'Astrid. Dues persones incapaces d'entendre's però que segueixen juntes per fer-se felices. Seria cert allò que la història familiar sempre es repeteix?

Com si m'acabés de llegir el pensament, en Francis va recolzar la cervesa sobre els genolls i em va preguntar:

—Com està la teva xicota?

—Ja no és la meva xicota...

Vaig sentir com se'm feia un nus a la gola. Era el primer cop que ho deia en veu alta.

Ell devia notar que jo estava incòmode, ja que, tot seguit, els seus ulls van passar a mirar el llibre que duia a la mà.

—No me'l tornis, te'l pots quedar.

—Gràcies... Tot just l'acabo de començar.

—Ja em diràs. Saps que va estar prohibit als Estats Units durant gairebé trenta anys? Per les escenes de sexe. Van dur l'autor a judici per obscenitat i, fins als seixanta, la gent no va poder comprar aquest *Tròpic de Càncer*. Total... per explicar sense cap metàfora allò que fan tots els amants.

—Encara no he arribat fins aquesta part... —vaig reconèixer, sense confessar que només duia una pàgina—. Però està molt ben escrit. Per què em vas dir que m'identificaria amb en Henry Miller? —vaig preguntar de cop

i volta—. Jo no em sento lliure ni bohemí, ni tinc un munt d'amants. De fet, l'única noia que em volia l'he perduda per sempre més.

Em vaig avergonyir immediatament d'haver dit allò.

Mirant-me fixament i, després de posar-me la mà sobre l'espatlla, en Francis em va dir:

—Sé que sonarà a tòpic, però ja en trobaràs una altra que t'encaixi millor.

—No sé què m'encaixa... —vaig reconèixer, desconcertat—. De fet, ja no sé ni qui soc.

—Doncs jo sí que ho sé. Fins on he pogut arribar, vius en el món de les idees. Ets un intel·lectual, però no ho saps.

—Ni de conya! Ni tan sols he aprovat lite.

—Deu ser perquè no t'interessen les relíquies que us fan llegir, però ets un *outsider* com en Miller. —Va buidar l'ampolla d'un glop tot just abans de concloure—: Per això no t'has entès amb aquesta noia. No t'interessa res d'allò que li interessa a la resta.

—Tampoc no sé què m'interessa ara mateix...

—Ho descobriràs; tu continua buscant.

Just aleshores, el tros de propietari va guaitar cap al racó del piano i ens va dir:

—Aneu-vos-en a filosofar a la vostra puta casa —Després d'eixugar-se la suor del front, va abaixar la veu per explicar-nos—: Aquells imbècils encara són al carrer. Tancaré abans no me la fotin i tinguem la urbana aquí un altre cop.

—No volies que t'ajudés a fer la llista de reproducció de l'Spotify? —va preguntar en Francis en el moment de passar vora la barra.

Després de fer-me un copet a l'espatlla, en Sebas em va dir a cau d'orella:

—El que vol aquest cabró és fotre's una altra birra de franc. I de les cares!

—Us deixo —vaig anunciar—; gràcies per deixar-me passar. La pròxima vegada prometo que prendré alguna cosa.

L'amo va aixecar la persiana uns pams, només el necessari perquè jo pogués sortir al carrer reptant. Després la va abaixar i un cruixit va indicar que, definitivament, aquell local tancava.

Passats uns instants de desconcert, em vaig adonar que hi havia un grupet sospitos a la vorera del davant. Quatre nois d'aspecte nòrdic amb la pell cremada pel sol. Un d'ells duia una ampolla de vi buida i la colpejava, monòtonament, contra la paret.

No hi havia cap dubte, eren els mateixos que havia sentit cridar pel pont i que havien mirat d'entrar al bar.

Allò feia pudor de socarrim, així que vaig tirar vorera avall.

Tal com em temia, el grup es va posar a caminar cap a mi immediatament. No havia passat ni mig minut que ja m'havien barrat el pas. Vaig calcular que devien tenir poc més de vint anys, i que anaven ben torrats.

Un paio moreno, a qui devien haver reclutat en algun tuguri proper, va exercir de portaveu:

—Ei, tu... Com és que no ens han deixat entrar però admeten un cagarro com tu?

—Treballe allà de cambrer —vaig mentir per no cedir davant la provocació.

—Gran notícia! Si és així, ja pots tirar cap allà i ens portes una ampolleta de whisky, entesos?

Els tres gegants rossos i socarrats van riure, tot i que la seva expressió bovina indicava que no havien entès ni gota.

—Impossible —vaig dir, mantenint la calma—. Està tancat.

—Doncs obre, collons.

—No tinc les claus.

—Ai, ai, ai... —va murmurar mentre m'agafava pel coll amb els ulls plens d'odi—. No m'agrada gens això que sento. Des de quan un cambrer que tanca un local no té les claus? A què jugues, imbècil?

Mentre contenia la respiració, vaig prendre consciència que només podia fer dues coses: o anava amb ells fins al Perifèria i ficava els meus amics en un bon embolic, o mirava de sortir-me'n a garrotades.

Un bon cop de puny a la boca de l'estómac deixaria aquell gallet fora de joc. Després d'això, s'hauria de veure què farien els seus companys de farra. Segurament, com que eren estrangers, fotrien el camp per evitar problemes.

Només ho podia saber d'una manera.

Amb un moviment ben ràpid, el moreno em va bloquejar el braç abans no pogués impactar-lo. Vaig entendre, atemorit, que l'havia subestimat.

—Amics, el cambrer sense claus és un valent.

Tota la resta va tornar a riure estúpidament mentre m'envoltaven, maldestres i excitats.

El moreno, just aleshores, va parlar en anglès per primer cop:

—*Hit him hard...*

Vaig voler escapolar-me del cercle, però un impacte brutal al cap em va enfosquir la visió.

L'esclat dels vidres contra el terra va ser el darrer que vaig sentir abans de perdre la consciència.